

Tipus i anècdotes

Rememora:
Ferran
SALAMERO

«L'ESCOBAR»

Jo vaig conèixer «l'Escobar» —molt abans de la guerra— al carrer de Barcelona. Senyor ja entrat en anys, un xic tuit d'un costat (braç i cama), essent l'Administrador de Correus. Era seriós, però molt bona persona. Mancaven carters i vaig entrar-hi de «adjunto» per una temporada.

Recordo que hi havia en Florensa i en Massat; en García, era el «peatón del Norte»; en Raulet, en «Marcelino», era el carter de La Roca i, «El Zapatero», el de Llissà.

Granollers tenia molt menys cens d'habitants i, alternant les zones, amb poc temps el vaig recórrer tot.

COM ESTAVEN DIVIDITS ELS SECTORS POSTALS

La divisió era molt «prosàica»: la part de dalt, la d'abaix i la del mig; en les que ens anàvem alternant.

Feiem tres repartiments al dia: dos al matí i un a la tarda. Es feia la sortida amb les cartes comptades, de les que havíem de cobrar-ne cinc cèntims per carta; de les circulars no se'n cobrava res. El nostre sou era de cinc pessetes al dia.

Passats alguns anys, en una segona etapa, «Correos» s'havia traslladat al carrer del Rec. Ja era Granollers ciutat i hi havia mes personal a Cartera. De «adjunto», com jo, hi havia en Valeri Mas, amb qui ens havíem bé.

Encara érem «abans de la guerra». Ja hi havia algun «apartado». Des de feia temps, el senyor Escobar —amb la seva família— vivia al pis de sobre Correus. L'ajudava el seu fill, el famós ninotaire, Oficial de Correus, que lluia el seu gorro amb galions platejats.

Al proclamar-se la República, el 14 d'abril del 1936, Correus va ser de les primeres en hissar la bandera tricolor. Abans de la República, en la meua segona fase de «adjunto de Correos» no podia fer de carter el dijous per estar ocupat de cambrer i, per suplir l'absència, de comú acord, em recarregava de tots els demés serveis durant els demés dies de la setmana: expedicions, recollida de bústies...

PODRIA PARLAR-SE'N MOLT DEL FILL DE L'ESCOBAR

—Amb el teu permís, surto a expedicions! Manes alguna cosa especial?

—Vols posar-te el meu gorro?

—Vaaa...!!

—...

—Però... no! no! Que al millor...

—Sí! Podria dur-nos algun compromís!

A més d'un eficient funcionari de Correus i excellent dibuixant, l'Escobar fill ja era un agut humorista.

Va crear la revista local humorística «L'Esquellot» en la que, ressenyant una representació teatral de l'Orfeó, més o menys deia: «... en Salamero tenia una nina i en Mitjà li volia prendre...».

L'Escobar, fill, ha creat infinitat d'histories i personatges en publicacions del món infantil com per exemple: els «Zipi Zape», en «Carpanta», i tants altres.

En la seva vida cal comptar-hi també la seva època d'actor de teatre aficionat i també autor. Del fill del senyor Escobar, i de les seves agudeses, val la pena de deixar-ne constància. Serà d'un munt d'un clap de cendres

DESDE LA TABERNA

Lliçó de política parda i de psicoplasma

—...I escolteu, Tòfol, vós que tot ho sabeu, (el que vol dir que no sou tan llondro com sembleu).

...Quins són els defectes i vicis més capitals?

— La fatxenderia, la guineueria i la lascívia humana. La iracúndia, la golafreteria, la tírria i la galvana.

Aquests són els vicis més arrapats i més determinants, els que podríem dir-ne vitalicis o vicis infamants.

—...I quines són, dones, les «virtuts més perjudicials»?

— Segons la ciència político-psicoplasmàtica, els

[principals,

són per rigorós ordre de grau i de categoria, els que formen i conformen la actual i humana bogeria.

«El vici de vendre a fiar a la virtut de comprar i no

[pagar»

«El vici de cobrar a la bestreta i la virtut d'estar

[després amb l'esquena dreta»

«El vici de voler manar i la virtut de no deixar-se

[governar

«El vici de fer «sentada» quan els altres estan drets», i la virtut d'estar pal plantats quan els altres fan

[«sentada».

«El vici de presentar-se per diputat o senador, i la virtut de no ésser elegit ni per emblanquinador»

«El vici dels polítics de prometre gratuïtament el

[paradís,

i la virtut de concedir democràticament el purgatori».

«El vici de cridar ¡Visca el govern, ¡quan és precís,

i la virtut de mirar d'aterrar-lo amb tot el rebombori».

«El vici de la mare de predicar;

—¡¡T'hi casaràs, t'hi casaràs i t'hi casaràs...!!

i la virtut de la filla de contestar;

—¡¡No m'hi casaré, no m'hi casaré, i no m'hi casaré...!!

«El vici de la mare d'insistir;

— Pensa que té tants «quartos» que podria treure al

[govern de molts apuros».

i la virtut de la filla de replicar;

— Encara que sigui més ric que el grill i que tingui tants [cabells al cap com duros».

I finalment el vici de la mare de ponderar;

— Pensa que és un «dechado» de perfeccions...

i la virtut de la filla d'aclarir;

— Sí, però porta dos «préssecs» als mitjons.

Joan de can Català